

[Glønborg]

sagde. Jeg har under drøftelser i udvalget og ved vort møde med ATP's bestyrelse meget kraftigt udtrykt ønsket om, at vi fik en ordning med for børn under 18 år, og jeg vil gerne sige tak for, at det er imødekommet, og også sige tak til fru Pia Christmas-Møller, fordi man fra konservativ side har accepteret, at det bliver sådan. Fra Kristeligt Folkepartis side oplever vi det som en god måde at være med i et samarbejde på, at man kan skaffe sig indflydelse på lovforslagene, allerede inden de bliver fremsat.

Vi har nu klart og tydeligt fået en ordning, som gælder ægtefæller, og når man snakker om en familie, er det rimeligt, at vi siger ægtefæller, for det er nu engang den gode gamle grundlæggende måde at få etableret et familieskab på, at der indgås et ægteskab, og så ved man helt klart, hvilke betingelser og vilkår der er knyttet til det, og alt ville være så nemt på dette og en lang række andre områder, hvis alle mennesker ville vende sig til den gode gamle skik, at når man ville slå kludene sammen og have børn ud af det, indgik man selvfølgelig som den naturligste ting af verden et ægteskab. Så var vi ude over en lang række problemer. Vi har så mange andre forskellige former for aftaler, kontrakter og dynger af papir i de såkaldte papirløse samlivsforhold, fordi man dog er blevet klar over, at man savner afklaring af en lang række af de forhold, som man automatisk får afklaret, når man indgår ægteskab.

I dette lovforslag har man taget noget med, som man kalder samlevere, og så sættes der den rimelige betingelse, at samlivet skal have været i to år, for ellers kan samlevere være nogle hurtigt ud og ind ad dørene gående personer. Hvornår hører de med, og hvornår hører de ikke med? Nu har man sagt, at hvis de har været der i to år, hedder de altså samlevere, og en samlever forventes at være en person af modsat køn, som man kunne have indgået ægteskab med. Men jeg minder om, at der kan være en række situationer, hvor vi ikke kan bruge samleverbegræbet i stedet for ægteskabsbegræbet, fordi der kan være lige så god grund til at tage nogle andre personer med. Jeg mindes en familie, jeg kendte for mange år siden, hvor moderen døde fra tre små drenge. Der var en fader tilbage med disse tre små drenge. Han havde sit daglige arbejde, men det var, ligesom der manglede én i det hus. Så kom faster Anna

hjem, og faster Anna udfyldte moderens plads i familien over for de tre drenge igennem mange år.

Hvad nu hvis faderen også var væk en dag og dermed arbejdsindtægten? Ville det ikke være lige så rimeligt, at faster Anna kunne få det samme, som man nu tildeler en samlever? Det har vel dybest set ikke noget med sex at gøre, men med, hvilken rolle man udfylder i hjemmet, og faster Anna udfyldte en rolle i det hjem, som gjorde det rimeligt, at hun kunne få den samme ydelse, som vi altså nu tildeler samlevere.

Helt galt ville det gå, hvis det ikke var faster Anna, men moster Anna, der var kommet hjem, fordi faderen var død og moderen, der var tilbage, havde en søster, som ville komme hjem og passe opgaverne i hjemmet. Det kunne slet ikke lade sig gøre.

Der er en masse forvirring om det, og spørgsmålet er, om vi ikke kunne prøve at lave en definition af, hvem der vil være berettiget til at få det, som tilfalder det ansvarsfællesskab, man har haft med hinanden.

Jeg var meget glad for, at fru Lone Dybkjær rejste problemet. Den definition, som vi har fået her, er egentlig ikke tilfredsstillende, og mismasket med det registrerede partnerskab osv. duer heller ikke til at løse alle problemerne. Jeg synes, at partierne må sætte sig sammen og prøve, om der dog ikke kan laves en sådan definition. Det kan ikke nytte noget, at vi bare siger husstand, for der skal mere til end at høre til husstanden.

Hvilke personer ud over ægtefæller kan blive berettiget til at modtage en sådan ydelse, som vi har tegnet op her? Børnene, og jeg er glad for, at det er afklaret og beskrevet tydeligt, men for de andre synes jeg vi skylder os selv at finde en ordentlig definition, så vi ikke snyder nogen.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Det må være dejligt for arbejdsministeren at opleve en så positiv holdning til et forslag, der har været længe undervejs, men til gengæld også er blevet behandlet særdeles omhyggeligt.

Når jeg tager ordet, er det, fordi jeg ikke vil undlade at gøre opmærksom på noget, som jeg ikke nævnte i mit første indlæg, men som bl.a. fru Lilli Gyldenkilde nævnte, nemlig om ind-